

fvare at støtte og værne om en ensidig Kunstskole; thi denne ensidige Retning er en europæisk anerkjendt ensidig Retning. Det er ikke mere saa, det er ganske vist en ensidig Retning, men der er Ingen i Europa, der hverken anerkjender eller dadler den, for der er Ingen, der kjender den. Under disse Forhold er det i høi Grad ubilligt og vidner i hvert Fald om høi Grad af Uigegyldighed overfor Kunstens Udvikling, naar man modsætter sig, hvad man paa alle andre Omraader ikke modsætter sig; thi det Standpunkt, den høitærede Minister indtager, at han modsætter sig Bevillingen til en Skole for Kunstnere, som kunde konkurrere med Statens autoriserede Skole, følger han jo ikke ellers paa Finantsloven. Det maatte jo føre til, at den høitærede Minister negtede at gaa ind paa Bevillinger til alle de private Skoler, der findes hele Finantsloven igjennem. Der hævder man netop det Princip, at det er rigtigt at støtte den private Undervisning, fordi den offentlige Statsundervisning alene ikke slaar til og altid bliver enten ensidig og utilstrækkelig eller falder i Søvn, naar den ikke faar nogen Konkurrence ved Siden af sig. Men endelig er der en anden Ulempe eller Misliighed ved den Maade, hvorpaa den høitærede Minister stiller sig til denne Sag, og det er, at den er i Strid med de Aftaler, der ere truffene mellem den høitærede Minister og Thinget. Jeg ser ikke, hvorledes den høitærede Minister kan bruge 4,000 Kr. alene til Skolen for Tegning. Dertil ere de ikke bevilgede. Den høitærede Minister har jo tidligere faaet et Beløb til Skolen for nogen Model, og de ere yderligere forhøiede til Skolen for Tegning, det vil sige for yngre Kunstnere. Men der kommer en anden Ting til, og det er, at denne Bevilling kun er kommen paa Finantsloven i Genhold til en Overenskomst med Ministeren, hvorved han fik en Bevilling til visse Lokalers Frigjørelse paa Charlottenborg mod, at han gik ind paa dette Forslag. Jeg tror ikke, at det fremmer en sund og loyal Forhandling, naar det bliver Skik, at Ministeren tager imod en Bevilling, som i saadanne Tilfælde gives ham, og saa nogle Aar efter, naar Spørgsmaalet er overstaaet, stiller sig paa det Standpunkt, at han ikke mere vil overholde Bevillingen eller finde sig i at udbetale den. Det er den formelle Side af Sagen. Efter min Formening er det den mindste. Den er bethelig nok, men har nærmest kun Betydning for vore Forhandlingsforhold med den høitærede Minister i Fremtiden, for hvad vi kunne bygge paa i saa Henseende. Men den Side, der er langt vigtigere, er den Hensynsløshed, der vises overfor en Institu-

tion, som man selv har erkjendt, og som fra alle Sider er erkjendt at være nyttig, fremmende og frugtbringende for den kunstneriske Udvikling her i Landet, at man pludselig nægter de nødvendige Midler til at fortsætte en Virksomhed, som man selv har animeret til at begynde paa. Jeg kan derfor ikke noksom gjentage, at, naar den høitærede Minister kalder den Fremgangsmaade korrekt, tror jeg ikke, at nogen Kritisk vil kunne billige den Betragtning, som den høitærede Minister gjorde gjældende. Den er ikke blot ukorrekt, det er det Mindste, men den er hensynsløs mod de vedkommende Kunstnere og tyder paa høi Grad af Uigegyldighed mod den kunstneriske Udvikling herhjemme.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Seavenius):

Naar der opstaar Strid mellem to Parter om Berettigelsen eller Ufberettigelsen af en bestemt Handling, om Forpligtelse eller Ufberpligtelse til at udføre en bestemt Handling, saa er jeg ikke i Stand til at se, at der er anden Maade til at komme til en virkelig sand Afgjørelse end gennem Domstolene. Jeg ser det ikke, naar ingen af de to Parter har i Sinde at give efter. Jeg tror derfor, at min Henviisning dels til de almindelige Domstole og dels til Rigsretten i Anledning af den ærede Ordførers Angreb paa min Handling, eller, om De vil, Undladelse af Handling, idet jeg ikke har udbetalt Dr. Schandorph og to andre ærede Forfattere et dem af Thinget tiltænkt Honorar, er rigtig, og med min bedste Villie kan jeg ikke se, at dette Spørgsmaal kan komme til en endelig Afgjørelse uden gennem en retslig Afgjørelse; jeg kan ikke se det. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, som den ærede Ordfører nu sidst omtalte, da skal jeg gjøre følgende Betragtninger gjældende, som jeg havde haft i Sinde at komme frem med ved Akademiets Budget, men jeg kan gjerne tage dem her. For et Par Aar siden fremkom et Andragende fra nogle Kunstnere, en Tegneskoles Bestyrelse her i Kjøbenhavn, som hidtil havde været understøttet med 1,000 Kr. om Aaret, om at faae dels en større Bevilling til at erhverve en Eiendom, hvor de da vilde bygge et eller flere Atelierer, og dels en aarlig Bevilling større end hidtil. Dette Sidste gik jeg ganske vist efter Opfordring fra Finantsudvalget ind paa, medens jeg ubetinget modsatte mig det Første. Men jeg gjorde det ikke i den Tanke, at derigenem skulde opstaa et lille privat Akademi ved Siden af det offentlige. Jeg indrømmer